

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRĂREA nr. 131 din 12.02.2020

Dosar nr: 302/2018

Petiția nr: 2395/25.04.2018

Petent:

Reclamați: Ministerul Afacerilor Interne

Instituția Prefectului jud. Ialomița

Obiect: petentul solicită revocarea „Ordinului ministrului afacerilor interne pentru aprobarea Normelor metodologice privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar, polițiștilor și personalului civil din MAI”.

I. Numele, domiciliul și sediul părților

Numele și domiciliul petentului

1.

Numele și domiciliul reclamaților

2. **Ministerul Afacerilor Interne - str. Principală nr. 1, Sat Lazaret, com. Boița, jud. Sibiu**

3. **Instituția Prefectului jud. Ialomița - loc Slobozia, P-ța Revoluției, nr.1, jud. Ialomița**

II. Obiect și descrierea presupusei fapte de discriminare

4. Petentul solicită revocarea „Ordinului ministrului afacerilor interne pentru aprobarea Normelor metodologice privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar, polițiștilor și personalului civil din MAI”, considerând că actul administrativ are un caracter discriminatoriu, deoarece acordă sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică numai unor anumite categorii de angajați din cadrul ministerului.

III. Citarea părților

5. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată (în continuare O.G. nr. 137/2000), s-a îndeplinit procedura de citare.

6. Părțile au fost citate pentru data de 04.06.2018 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD).

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

7. Prin petiția înregistrată la CNCD cu nr. 2395/25.04.2018, petentul, având funcția de ofițer specialist în cadrul Instituției Prefectului - Județul Ialomița, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și înmatriculare a Vehiculelor, solicită revocarea „Ordinului ministrului afacerilor interne pentru aprobarea Normelor metodologice privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar, polițiștilor și personalului civil din MAI”, nr.S/7/31.01.2018, considerând că actul administrativ are un caracter discriminatoriu, deoarece acordă sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică numai unor anumite categorii de angajați din cadrul ministerului.

8. Petentul susține că, în conformitate cu prevederile Anexei nr. VI, Cap. II, Secțiunea 1, art. 12, alin (2), lit. c) și alin. (3) din Legea-cadru nr. 153 din 28 iunie 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice:

„(2) Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil beneficiază de următoarele sporuri, în funcție de condițiile de muncă:

c) pentru activitățile care solicită o încordare psihică foarte ridicată, un spor de până la 15% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respectiv.

(3) Locurile, condițiile de muncă și operațiunile, precum și procentele de acordare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite, în limite prevederilor din Regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la baze buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens. ”

Potentul menționează că locurile, condițiile de muncă și operațiunile, precum și procentele de acordare pentru personalul din cadrul S.P.C.R.P.C.I.V. Ialomița nu s-au stabilit în conformitate cu prevederile legale menționate anterior, deoarece în cadrul instituției nu s-a prezentat niciun reprezentant al vreunei autorități abilitate în acest sens. De asemenea, consideră că locurile, condițiile de muncă, operațiunile și activitățile prevăzute în fișele posturilor personalului S.P.C.R.P.C.I.V. (ofițeri agenți, personal contractual) solicită o încordare psihică foarte ridicată, din cauza cerințelor postului și condițiilor de lucru.

9. Potentul consideră că, prin emiterea acestui act administrativ, i s-au vătămat drepturile, prin încălcarea următoarelor prevederi legale: art. 16, alin. (1) și (2) din Constituția României (egalitatea în fața legii), art 41, alin. (2) din Constituția României (dreptul la măsurile de protecție socială a salariaților), art. 5 din Legea nr. 23 din 24 ianuarie 2003 — Codul Muncii (principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii), art. 6 și de art. 39, alin. (1), lit. f) din Legea nr. 23 din 24 ianuarie 2003 - Codul Muncii (dreptul la protecție socială, securitate și sănătate în muncă), art. 39, alin (1), lit. d) din Legea nr. 23 din 24 ianuarie 2003 - Codul Muncii (dreptul la egalitate de șanse și de tratament), art. 39, alin. (1), lit. i) din Legea nr. 2j din 24 ianuarie 2003 - Codul Muncii (dreptul de a lua parte la determinarea și ameliorarea condițiilor de muncă și a mediului de muncă), art. 40, alin. (2), lit. c) din Legea nr. 23 din 24 ianuarie 2003 - Codul Muncii (obligația angajatorului de a acorda salariaților toate drepturile ce decurg din lege), art. 159, alin. (3) din Legea nr. 23 din 24 ianuarie 2003 - Codul Muncii (interzicerea discriminării la stabilirea și acordarea salariului), art. 4 din Legea nr. 360 din 6 iunie 2002 privind Statutul polițistului (drepturile compensatorii acordate polițistului pentru condițiile speciale și riscurile pe care le implică exercitarea profesiei), art. 28, alin. (1), lit. a) și b) din Legea nr. 360 din 6 iunie 2002 privind Statutul polițistului (dreptul la sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică), art. 28, alin. (1), lit. k) din Legea nr. 361

din 6 iunie 2002 privind Statutul polițistului (dreptul la încadrarea activității în condiții deosebite, speciale sau alte condiții de muncă, potrivit legii), art. 33 din Legea nr. 360 din 5 iunie 2002 privind Statutul polițistului (dreptul la protecție specială).

10. Petentul consideră că, prin emiterea acestui act administrativ discriminatoriu s-a produs o pagubă iminentă, constând în prejudiciul material viitor și previzibil pentru salariații care, în mod nejustificat, nu beneficiază de sporul respectiv, precum și o perturbare previzibilă gravă a funcționării acestui serviciu public.

Sușinerile reclamațiilor

11. Prin concluziile scrise depuse cu adresa nr.3240/29.05.2018, reclamatul Instituția Prefectului jud. Ialomița ridică excepția lipsei calității procesuale pasive, întrucât nu este emitentul actului dedus judecății și nici nu are competența de a modifica conținutul acestuia ori de a modifica sau stinge raporturi juridice rezultate din aplicarea prevederilor sale.

12. Pe fondul cauzei, reclamatul precizează faptul că, având în vedere caracterul de secret de serviciu al actului considerat discriminatoriu, nu se pot exemplifica prin extrase sau copii conținutul acestuia, dar se poate afirma că ordinul face o punere în practică a unor articole din Legea nr. 153/2017 și exemplifică în concret modul de calcul al salariilor și al sporurilor ce se pot acorda în condițiile legii, stabilind și anumite categorii de personal ce pot beneficia de anumite sporuri prevăzute de lege. Este adevărat că ordinul nu face referire polițiștii de la serviciul permise și înmatriculări de vehicule, dar acest aspect nu poate fi considerat ca fiind un act de discriminare, ci doar o enumerare a unor activități care prin specificul lor generează necesitatea acordării sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică.

13. Instituția Prefectului jud. Ialomița ridică și excepția prematurității, întrucât până la data introducerii petiției nu s-a făcut dovada existenței dreptului pretins.

Ordinul nu aduce atingere dreptului personalului din cadrul serviciului permise și înmatriculări vehicule, de a solicita acordarea sporurilor la care consideră că sunt îndreptățiți în baza prevederilor Regulamentului cadru, aprobat prin HG nr.917/2017. De altfel, art.I, lit.a din Regulamentul - cadru stabilește că prevederile acestuia se aplică și instituțiilor prefectului, în condițiile și pentru personalul care se încadrează la acordarea sporurilor salariale.

14. Cu privire la solicitarea de revocare în tot sau în parte a ordinului, reclamatul constată că nu este motivată legal, ba chiar vine în contradicție cu afirmația din petiție din care rezultă ca discriminarea s-a produs prin omisiune și nu pe baza unui text din act supus contestării. De asemenea potrivit Deciziei nr.997/2008 a Curții Constituționale, referitor la interpretarea art.20, alin 3 din OUG nr. 137/2000, rezultă imposibilitatea Consiliului de a anula sau de a refuza aplicarea unor texte de lege pe care le-ar considera discriminatorii. În concluzie, plângerea trebuie respinsă întrucât obiectul acesteia reprezintă drepturi de natură salarială, care în conformitate cu prevederile legale pot fi soluționate prin contestare la ordonatorul de credite sau la instanța de judecată competentă.

15. Prin adresa nr.4033/21.06.2018, Ministerul Afacerilor Interne (MAI) ridică excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), întrucât aspectele semnalate în conținutul petiției vizează existența și aplicarea unor norme juridice stabilite printr-un act normativ la nivel de lege {Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în temeiul căreia a fost emis Ordinul MAI nr.S/7 din 31.01.2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul

Afacerilor Interne, invocate de petent).

De asemenea, reclamatul precizează faptul că CNCD, ca autoritate de stat. autonomă, nu poate dispune eu privire la revocarea unui act normativ emis în temeiul și în aplicarea unei legi, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

16. Pe fondul cauzei, reclamatul arată că ordinul de care face vorbire potentul a fost emis în temeiul art.90 din Anexa VI la Legea- cadru nr. 153/2017 și se constituie ca o normă metodologică de aplicare a prevederilor actului normativ de nivel superior la specificul concret al Ministerului Afacerilor Interne. Astfel, prin ordinul în cauză nu se pot acorda alte drepturi decât cele stabilite prin Legea-cadru nr. 153/2017. Sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25 % a fost prevăzut la art.5 din Anexa VI-familia ocupațională de funcții bugetare „,Justiție”, iar nu în Anexa VII la Legea-cadru nr.284/2010, fiind un drept salariat acordat ofițerilor și agenților de poliție judiciară, precum și specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție-Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism”, astfel încât, în aplicarea art. 13 alin.(l) din legea precizată, MAI a solicitat avizul Ministerului Muncii și Justiției Sociale (MMJS) pentru acordarea acestui drept și polițiștilor care desfășoară activități similare.

Prevederile sus-menționale au fost reluate în cuprinsul art.5 din Anexa V din aceeași familie ocupațională de funcții bugetare „,Justiție”, și nu în Anexa VI din Legea-cadru nr. 153/2017 (cea referitoare la familia ocupațională de funcții bugetare - „Apărare, ordine publică și siguranță națională).

17.Curtea Constituțională a României, analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din cap. VIII - Reglementări specifice personalului din sistemul justiției al anexei nr. VI - Familia ocupațională de funcții bugetare „,Justiție” la Legea-cadru nr. 284/2010, ridicată în Dosarul nr. 32.075/3/2010 al Tribunalului București - Secția a VIN-a conflicte de muncă și asigurări sociale, prin care se susține că acestea sunt contrare art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (2) referitor la protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți din Constituție, a reținut următoarele (Decizia nr.552 din 24 mai 2012):

- principiul egalității în drepturi a cetățenilor nu presupune un tratament juridic uniform, astfel că situații obiectiv diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențial (Decizia nr. 1296 din 14 octombrie 2010. publicată în Monitorul Oficial al României. Partea I. nr. 30 din 13 ianuarie 2011):

- în interpretarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că nu orice diferență de tratament juridic dobândește în mod automat, semnificația unei discriminări. Pentru ca o asemenea încălcare să se producă, trebuie stabilit că persoanele plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă;

- prevederile de lege criticate nu sunt contrare principiului constituțional al egalității în drepturi. Astfel, acordând drepturile bănești reglementate de aceste prevederi, legiuitorul a avut în vedere diferențele de atribuții și condiții în care diferitele categorii de persoane implicate în mod direct sau indirect în înfăptuirea justiției le au.

Totodată, Curtea a reținut în această decizie că sporurile avute în vedere nu reprezintă drepturi fundamentale, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili conținutul, condițiile și limitele acordării unor astfel de drepturi, precum și de a decide cu privire la

acordarea acestora ori, din contră, sistarea lor pe viitor. În acest sens, sunt și cele reținute de Curtea Constituțională prin Peeizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 212 din 8 martie 2006. Pentru aceste considerente. Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată în privința art. 5 din cap. VIII al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010.

Față de cele de mai sus reclamatul reiterează că sporul pentru risc și solicitare neuropsihică în procent de până la 25% constituie un drept salarilor suplimentar distinct de cel reglementat de art. 12 alin.(2) lit.c) din Anexa VI la Legea-cadru nr.153/2017, care se acordă pentru activitățile care solicită o încordare psihică foarte ridicată.

18. Reclamatul apreciază că, în cazul de față, nu poate fi vorba despre instituirea unui tratament diferențiat având în vedere că sunt incidente categorii diferite de polițiști: cei care desfășoară activități care se circumscriu art.5 din Anexa V coroborat cu art.13 din Anexa nr.VI la Legea nr. 153/2017, cu avizul MMJS). și polițiștii care desfășoară activități specifice serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, cum e cazul pelentului.

Faptul că persoana în cauză desfășoară activități care presupun o încordare psihică ridicată nu constituie un element suficient pentru a aprecia că între acesta și polițiștii din structurile de specialitate care desfășoară activități circumscrise art.5 din Anexa V coroborat eu art. 13 din Anexa nr.VI la Legea nr. 153/2017, ar exista un element de analogie:

19. Raportat la obiectul petiției, nu a fost identificat în concret potențialul criteriu de discriminare pe baza căruia s-ar supune persoana vizată/alte persoane unui tratament diferențiat care să genereze o eventuală răspundere pentru încălcarea principiului egalității/nediseriminării.

Polițiștii care desfășoară activități din cele prevăzute de art.5 din Anexa V la Legea nr.153/2017 nu se află într-o situație similară, egală, cu polițiștii care desfășoară activități în cadrul celorlalte unități/srucluri ale MAI (în cazul de față SPCRPCIV), situație în care nu poate fi reținută discriminarea acestora din urmă față de prima categorie. Justificarea obiectivă rezultă din criteriile de diferențiere între cele două categorii de personal identificate care au fost avute în vedere la acordarea sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, existând o diferență clară între acestea pe baza unor argumente de ordin profesional și instituțional.

V. Motivele de fapt și de drept

20. O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

21. În ceea ce privește excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, în considerarea faptului că analiza și sancționarea faptelor reclamate sunt atributul exclusiv al instanțelor de judecată, Colegiul urmează să o admită, pentru următoarele considerente:

Astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înlăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004. Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.

Având în vedere obiectul petiției, și anume interpretarea și aplicarea Legii nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, Colegiul este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza aspectele sesizate, competența aparținând instanțelor judecătorești.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Se admite excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, întrucât CNCD nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților:
 - a).
 - b). Ministerul Afacerilor Interne – București, Piața Revoluției nr.1 A, sector 1
 - c). Instituția Prefectului jud. Ialomița- loc Slobozia, P-ța Revoluției, nr.1, jud. Ialomița

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENCZ – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

MARIA LAZĂR – Membru

CLAUDIA POPA – Membru

SANDU TATIANA VERONICA - Membru

Data redactării: 12.02.2020

Redactată și motivată: L.G. și M.M

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a

contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.